

ECHARISTIE

Božská pokladnice

Následující text pochází z krátkého projevu Chiary Lubichové v Kamerunu 11. května 2000 před publikem, v němž byli i vyznavači tradičního náboženství.

Dnes jsme se zúčastnili posvěcení kostela, krásného kostela ve Fonjumetaw, kostela zasvěceného Zvěstování Panny Marie, což je tak důležitá božská událost, že ji někteří křesťané považují za největší svátek liturgického roku.

V každém kostele se slaví božská tajemství, jsou v něm obsaženy božské skutečnosti. Jednou z nich je mimořádná přítomnost živého Ježíše – v těle a krvi, s duší a s božstvím – v nejsvětější eucharistii. V malém horském kostelíku, tak jako ve slavných gotických katedrálách v severní Evropě, v moderních i starých kostelech rozestých po celém světě, tam všude, s malým červeným svítlíkem, je svatostánek, božská pokladnice, která skrývá Krále králů, eucharistického Ježíše.

Eucharistie, jak říká sv. Augustin, sjednocuje křesťana s Kristem, dokonce ho proměňuje v samotného Ježíše. Eucharistie, která je opravdovým poutem jednoty, navíc působí jednotu mezi křesťany, činí z církve společenství.

My však víme, že aby obojí nastalo, musí křesťané, jako jednotlivci i jako komunita, udělat svoji část. Víme, co obnáší pro každého z nás možnost přijmout eucharistii, jaké jsou její předpoklady, jakou čistotu vyžaduje.

Co je zapotřebí k tomu, aby se uskutečnila jednota mezi námi křesťany? Jednotu Ježíš nepřikázal – o jednotu Ježíš prosil Otce ve své vznešené modlitbě předtím, než zemřel. Nicméně aby se jednota uskutečnila, je třeba, abychom udělali svoji část, která spočívá v tom, že budeme mezi sebou uskutečňovat Ježíšovo nové přikázání. Na jeho základě, a pouze na jeho základě působí eucharistie jednotu mezi námi křesťany.

Je-li tedy pravdivé následující rčení: „církev činí eucharistii“ – a činí ji skrze své kněze a Ducha svatého – je pravdivé i jiné rčení: „eucharistie činí církev“. Protože církev, která je společenstvím věřících, tělem Kristovým, lidem Božím, by nebyla plně sama sebou, kdyby tu nebyla eucharistie.

Dnes slibme, že budeme udržovat svoje srdce čistá, aby byla hodna eucharistie, která nás proměňuje v Krista, a že se budeme mezi sebou milovat tak, jak si přeje Ježíš, aby z nás všech eucharistie učinila živou církev. „z knihy Ch. Lubich, *Gesù Eucaristia*, sestavil Fabio Ciardi, Città Nuova Ed., Roma 2014“

Základní požadavek „nové smlouvy“

Hned dvakrát ve svých promluvách při poslední večeři Ježíš slavnostně předkládá nové přikázání lásky: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,34-35). V návaznosti na úkon mytí nohou mají tato Ježíšova slova jasný význam: je třeba „mimesis“, tedy napodobování, a „anamnesis“, tedy připomínání si Mistrovy lásky, která se stává přikázáním a mírou vzájemné lásky, vyjadřované skrze úkony lásky a služby.

V Janově evangeliu (15,12-14.17) se toto přikázání opakuje a prohlubuje a je zasazeno do symbolického kontextu kmene a ratolestí, do kontextu lásky Otce ke Kristu, která nyní pokračuje v lásce k učedníkům a v lásce mezi učedníky: „To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život...“

Podle teologie evangelisty Jana je Chléb života výrazem Kristova obětího a svátostného daru z lásky. Je obětí a pokrmem pro život světa. V této míře představuje eucharistické tajemství viditelnost památky daru života za učedníky, a vyžaduje – v kontinuitě s životem samotného Krista – logiku vzájemné lásky, vedoucí až k daru života za přátele. To je ona míra, to je ono přikázání.

Eucharistie a bratrská láska jdou ruku v ruce, jako dar a jako závazek, ve vzájemnosti, která vede církevní Otce, zvláště Jana Zlatoústého, k tomu, že hovoří o svátosti eucharistie a svátosti bratra. (...) Eucharistie a vzájemná láska jdou nutně ruku v ruce, protože eucharistie zůstává připomínkou lásky, kterou nás miloval Kristus, neustálým vzorem jeho darování se Otcí a bratřím, ale i základním požadavkem nové smlouvy.

Výmluvnou odezvu na tento vztah mezi eucharistií a láskou představuje byzantská liturgie, která uvádí pozdravení na znamení pokoje těmito slovy oznamujícími nové přikázání: „Milujme se navzájem, abychom v jednotě ducha vyznávali svoji víru.“

Jeden z poustníků Otců vzpomíná: „Často, když jáhen říkal: ‘Pozdravte se pozdravením pokoje’, jsem viděl Ducha svatého na ústech bratří.“

Jesús Castellano Cervera -bm-

ORLÍ (VÝ)LET NA KŘÍDLECH STARÝCH PEGASŮ

Začneme tím, jak to vůbec vzniklo. Můj tatínek (a já taky) má rád cyklovýlety a tak vůbec kolo, děda, to je objevitel a sběratel a vůbec díky němu dostávají věci druhou šanci. Vlastně to vzniklo spolu s návrhem na cyklistické odpoledne pro seniory i vnoučata, které Orel pořádal letos 13. června, jako taková náročnější alternativa i pro další věkové skupiny, která ovšem neměla mít vzdělávací účel, ale měla být jen tak pro radost a pro zábavu, možná trochu recese. A když jsme u dědy našli potřebné vybavení, bylo v podstatě rozhodnuto.

Tedy byla opět za Orla na neděli 9. 8. 2015 naplánována akce s názvem Orlí let na křídlech starých pegasů. Později před slovo let přibýlo do závorky „vý“, aby bylo lépe zřejmé, oč se jedná. Prostě a jednoduše – výlet, výlet na historických bicyklech (minimálně 25 let) na Suchý vrch.

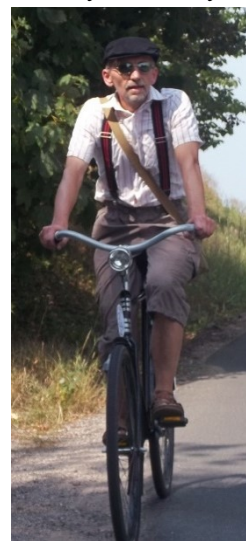
9. srpna o půl deváté jsme se sešli v Čermné na náměstí v dosti zoufalém počtu pěti cyklistů (Petr, František a Jan Marešovi, Karel a Jakub Macháčkovi) a dvou členů doprovodu (Marta a Michaela Marešovi). Udělali jsme společné foto, nechali jsme si natočit „planý výjezd“, a po dalších snímcích ve tři čtvrtě na devět vyrazili do Verměřovic na mši.

Po mši se k nám našťestí připojili další dva cyklisté, byli to Jan Moravec mladší a Jan Moravec starší, který si ihned vysloužil přezdívku „pan Komárek“, díky svému vzezření, jelikož do téměř stejného oděvu byl oblečen pan Komárek ve filmu Na samotě u lesa, když šel na pohřeb. Náš pan Komárek měl ještě starší zelený bicykl značky Eska a na řídítkách se mu vedle zvonku z NDR

pohupovala koženková „doktorská“ brašna, v níž měl potřebné vybavení a především velmi důležitou svačinu. Ještě u kostela jsme si vysloužili několik obdivných pohledů a pochval. Přikráčel k nám také pan Václav Macan, chvíli nás pozoroval a potom poznamenal, že má starých kol doma taky dost, a že by jel třeba s námi, že si to rozmyslí, že nás případně dojede.

Náš peloton se od kostela vydal silně výletním tempem přes verměřovické poříčí směrem na Jablonné. Tam jsme se zastavili u Hanusů, kde nás čekalo menší občerstvení. Potom jsme se odebrali na jablonské náměstí, kde před hotelem U medvěda následovaly další fotografie. Další zastávkou bylo místo hned pod náměstím, stavili jsme se na nanuka. Každý pokojně obližoval svůj pomalu se roztékající a mimochodem dosti rychle mizející cuc na kládě, když panu Komárkovi začala

zvonit brašna. Volal už podruhé pan Macan, že se řítí za námi a kde jsme. Když se přiřítal na svém modrobílém Velamosu a nakoupil potřebné provozní kapaliny, vydali jsme se směrem na Orličky. Z Orliček jsme se potom vydali nejprímější a nejstrmější cestou na Hvězdu pod Suchým vrchem. Dokud to komu šlo, šlapal, a komu to přestalo jít, šel. Záviselo vždy na tom kterém převodu, jímž daný bicykl disponoval, ti s tužším převodem zase měli výhodu z kopce. Na Hvězdě byla další svačtinová, pojedli jsme jablka s bábovkou od babičky, vyfotil si nás pan farář, který tam na nás už číhal, a vydali jsme se na vrchol. Jeli jsme, jak se dalo. Když jsme někoho potkali, smekali jsme čepice a klobouky a uctivě zdravili. Nahoře jsme zaparkovali naše oře do stojanu a čekali na pana Komárka s panem Macanem, ti šli pěšky, jelikož měli nejtěžší převod. Mezi tím naši oři upoutali skupinku turistů germánské národnosti. A na řadu přišel hlavní bod programu, a sice oběd. Paní v bufetu jsme se evidentně líbili. Potom ještě následovaly drobné servisní úkony, Otyla totiž stávkovala, nechtěla točit pedálem (Otyla jest bicykl mého druhého dědečka, místního kostelníka, byla zapůjčena cyklistovi Karlovi). Pan Macan, stojící u červeného cestovního motocyklu BMW, nahlas zauvažoval nad výměnou stroje. A potom, doufajíc v účinnost starých bubnových brzd v zadních kolech našich strojů, jsme se pustili z kopce dolů směr Červenovodské sedlo. Tam byla odstraněna další závada, tentokrát na nejmenším kole, a také zbytky vzorku přední pneumatiky mé Boženy z mých holení. Nastrouhaná guma se na mé holeně dostala díky neúspěšnému pokusu zpomalit před ostrou zákrutou moji Boženu i přední plášťovou brzdou. Dál jsme jeli po státní silnici č. 11 na Čenkovice, z Čenkovice potom přes Převáž do Výprachtic. Z kopce byl vždycky nejrychlejší pan Macan, měl těžký převod a byl nejtěžší (snad se neurazí), takže mu to dobře jelo. Ale jak se

člověk lekl, když si v poklidném soustředění se na cestu upaloval z kopečka a najednou kolem něj prosvířel modrobílý dámský Velamos s panem Macanem v rozepnuté vlající košili v sedle a s neuvěřitelně rachotícím zadním blatníkem. Pan Komárek s taškou na řídítkách se držel z kopce zkrátka, byť měl nejtěžší převod, nespíš nebyl přesvědčen o brzdném účinku, jímž jeho Eska disponovala. Stavili jsme se ještě na pouti ve Výprachticích, abychom doplnili provozní kapaliny, a z Výprachtic přes Horní Čermnou domů. Joo, z kopce se to jelo... Poslední zastávku jsme si udělali kolem čtvrté odpolední u Orlovny na poslední společné foto. Celkem jsme najeli téměř 50 kilometrů a po cestě pobavili, potěšili, zaujali, či přiměli zavzpomínat bezpočet lidí, včetně sebe. Opravdu to byl „kouzelný“ výlet, nezapomenutelný zážitek. Je fajn se občas pobavit i trochu jinak, než podle dnešních zvyků, třeba jako naši dědové zmlada. Děkuji všem účastníkům, doprovodu, fotografovi a samozřejmě Pánu, že byl s námi, a že jsme všichni dojeli ve zdraví. A ještě vyjádřím obdiv všem účastníkům (tedy ne, že bych se chtěl chválit), že se všichni dostali, kam chtěli a ujeli celých těch 50 km, potom ještě našim strojům, že to přežili, a zvláštní obdiv patří nejmladšímu účastníkovi, Honzíku Moravcovi, který ujel to stejné, co ostatní, ovšem na polovičním bicyklu. A abych nezapomněl, měl by měli dostat i naši strážní andělé, proč asi psát ani nemusím...

Tak tedy ještě jednou jménem jednoty Orel v Dolní Čermné děkuji všem a třeba někdy zase někam vyrazíme.

František Mareš

BYLI JSME NA POUTI

I letos nám bylo dopřáno, zúčastnit se pěší pouti do Králík. Někteří se ptali, zda-li to bylo hodně náročné. Pokusím se napsat pár mých postřehů. Na pout' jsem šla podruhé, trochu jsem tedy i srovnávala s loňským rokem.

Skupinka poutníků vycházela od čermenského kostela, já s Honzem jsme vyšli od kostela z Verměřovic již o půl šesté ráno. V Bystřeci jsme se sešli a vydali se po vesnici nahoru. V Čenkovicích před prodejnou jsme obsadili lavičky k první zastávce, abychom doplnili trochu energie. Po té následoval výstup nad Čenkovice. Teď musím zmlknout, ztrácím dech, jednak krpál to je pořádný, ale i proto, že rozhled po kraji je opravdu okouzlující. Po zdolání tohoto převýšení, docházíme na Červenovodské sedlo, kde si v chatě užíváme další chvíli

odpočinku a putujeme dál. Po chvíli chůze na nás čekají ti mladší a zdatnější, přeci jenom mají rychlejší tempo, s tím, že přešli odbočku dolů do Červené Vody. Pokračovali jsme lesem dál a pak jsme to vzali přímo dolů po stráni, přes louku a pastvinu. Bylo to pro nás moc dobře, protože jsme se vyhnuli Červené Vodě a chvíli na oběd jsme mohli strávit ve stínu rozlehlé olše. Minulý rok jsme totiž „obědvali“ na rozpálené autobusové zastávce.

Odpočítí se vydáváme na poslední a asi nejnáročnější úsek cesty. Slunce pálí, koupeme se ve vlastním potu. Ale trochu fouká vítr a hlavně otec Josef nás tentokrát vede cestou, která vede převážně lesem, stoupáme k Mariánskému prameni. A tady nás čeká velká odměna. Chladná, čistá proudiví voda, socha Panny Marie, lavičky. Užíváme si té idylky a zbývá už jen kousíček cesty do cíle naší pouti. Na Horu Matky Boží jsme dorazili kolem 15. hodiny. Do začátku mše svaté nám zbylo ještě dost času na vydechnutí a zkulturnění se.

Celou pout' jsme svěřovali Pánu v krátkých společných modlitbách. Velkým pomocníkem nám byly trekové hole, ty jsou opravdu super. Ušli jsme asi 30 km, bylo vedro, ale byli jsme přeci na pouti a tak člověk rád trochu té námahy a tepla vydrží a obětuje.

Díky Pane, že jsi byl s námi, děkuji také všem spolupoutníkům, bylo to fajn.

Marie Moravcová

VELKÁ PROSBA

Již dvacátý rok vysílá radio Proglas. Ráda ho poslouchám, zvlášť v dopoledních hodinách, kdy jsem doma sama a věnuji se domácím pracím. Téměř pravidelně ho posloucháme s manželem každé sobotní ráno od 8 hodin. V poslední době, ale stále častěji je slyšet z vysílání prosba. Proglas vysílá bez reklam a je závislý na finančních příspěvcích od posluchačů. Starší členové umírají a nových se mnoho nehlásí. Máme to štěstí, že žijeme ve velké rodině i farnosti, ale přesto by nám vysílání Proglasu chybělo, což teprve těm posluchačům, kteří se jen díky tomuto vysílání mohou účastnit mší svatých, společných modliteb a někdy je jim i jediným společníkem v dlouhých dnech samoty.

Ráda bych vyzvala všechny, abychom se za Proglas modlili, přihlásili se za členy a kdo jen trochu může, tak abychom ho podporovali i finančně. Členství se nemusí nikdo obávat, můžeme leda získat, za všechny členy se pravidelně slouží mše svaté. Finančně podporovat Proglas je teď také snadnější. Je možné posílat každý měsíc částku přes inkaso. Stačí vyplnit tiskopis a poslat na adresu Proglasu. Je to způsob, který nebolí – částka může být malá, ale bude-li pravidelná, tak hodně pomůže. Jsme za tento způsob vděční, nemusíme na to myslet, peníze se odečítají automaticky, a tím pádem ani nechybí v rozpočtu. Vysílání tohoto radia je velký evangelizační prostředek, a tak prosíme, pomozte.

Podrobnosti najdete na www.proglas.cz, pokud by někdo ze starších chtěl poradit, rádi pomůžeme.

Jan a Marie Moravcovi

DĚTI NÁS UČÍ ŽÍT VE SVOBODĚ

Mateřství a otcovství se nám stalo novou kapitolou vzájemného vztahu a hlavně novou kvalitou manželství. Na malého človíčka jsme se moc těšili, stal se středem našich rozhovorů i příprav. Stále jsme se k němu vraceli i v našem plánování. Narychlo jsme představovali interiér malého letenského bytu 1+1, miminko nám přeorganizovalo plány, denní řád, den a noc i systematicky brousilo náš mladický entuziasmus. Mnoho věcí jsme se učili za pochodu, abychom nemluvněti dávali správnou péči. Jeho nárokům nebylo možno v malém bytečku kamkoliv uhnout. Ohlíželi jsme se i zpět a viděli své rodiče, jejich postoje a někdy i naše vzájemné neshody. Přinášíme ti, Pane, své omezené síly, schopnosti, dary. Jsme hliněné nádoby. Dáváš nám účast na svém životě. Vzpomínám si velmi dobře na šťastné chvílky ve třech, které bychom dnes, s odstupem času, pojmenovali štěstí. **Děti nám zprostředkovávají účast na šťastném a plnohodnotném životě.** Všichni jsme zcela závislí na péči a dobrotě druhých.

Děti přibývalo, byt se nám podařilo vyměnit za větší, přiblížila se doba školní docházky pro nejstaršího, ostatní tři zůstávaly s maminkou doma. Bylo nezbytné ošetřovat úrazy z parku, řešit drobné konflikty mezi sourozenci i kamarády, společně se smát i plakat. Rádi vzpomínáme na večerní ukládání do postýlek, kdy po večerních rituálech následovala společná modlitba a čtení dětem před spaním. Také vzácné chvílky sdílení, co kdo během dne prožil, či co ho trápí. **Děti nás učí zvát si Ježíše domů. Velká otevřenost je obohacením a darem i pro rodiče.**

Nejstarší syn několik let toužil po své vlastní kytarě. Obdivoval Michala Tučného, Wabiho Daňka, vzali jsme ho na jejich koncerty, trénoval akordy a učil se jejich písně. Kytara byla drahá, déle jsem váhal a pak nákup „vyměnil“ za povinnost navštěvovat lekce klasické kytary v blízké hudební škole. Netušil jsem, že veřejné přehrávky a koncerty budou pro syna takové trýznění. Po roce a půl jsme na další hudební formaci rezignovali s tím, že to za ty nervy nestojí. Několik let kytara většinou odpočívala kdesi v koutě, pak náhle - bez jakéhokoliv nátlaku rodičů - oživila, doma se objevily bicí, basová kytara a zárodek rodinné kapely byl na světě. Letos

naše rodinná kapela slavila dvacet let existence a vystupuje stále s úspěchem na známých hudebních scénách. **Děti nás učí žít ve svobodě a dopřát svobodu i druhým. Učí nás v rodině komunikovat mezi sebou.**

Nejmladší ze synů se specializoval na vysoké škole na počítačové aplikace. Jako by to byla nemoc z povolání těchto specialistů, ty hluboké noční hodiny, kdy se jim pracuje nejlépe. Odlišnost jeho denního režimu vzbuzovala v rodině nebezpečí, že bude obtížné najít dohodu a že zbytek rodiny se musí obětovat a podřít. Po náhradní civilní službě v Brně nám syn oznámil, že si nedaleko našel malý podnájem a že se chce osamostatnit. Přizval nás k posouzení bytečku a záhy „vylétl z rodinného hnízda“. Zakrátko za svou grafickou práci získal odborné ocenění, následovalo představení snoubenky a založení rodiny. **Mít se s dětmi rádi neznamená být stejní, mít stejné názory a touhy.** Rozdílnost byla zdrojem jeho rozvoje a růstu.

Po povodních jsme se s dcerou stěhovali do Vnoře. Všichni synové se již předtím osamostatnili. Měli jsme trochu obavu, jestli tento náš nový domov bude i pro ně domovem, když jsme společné chvíle jejich dětství a dospívání prožívali jinde. Těsně před stěhováním jsme pozvali všechny děti na malou oslavu a „rozloučení“ s těmito již prázdnými prostory. Synové nás ujišťovali, že domov je tam, kde je táta a máma. **Děti a jejich děti nám, rodičům, dávají pocit domova - i když již má každý svou rodinu a domov.**

Při projektování a realizaci plotu kolem naší malé zahrádky jsme původně nemysleli, že by bylo výhodné mít i zadní vrátka na společnou louku. Jak přibývalo vnoučat, tak se ukázalo, že bude užitečné tato vrátka ještě dobudovat. Sešly se všechny rodiny, zeť a všichni synové přiložili ruce k dílu a byl to hezký společný dárek nám, rodičům a prarodičům. V předsíni nám visí cedulka „Vítejte u babičky a dědečka, pro děti vždy otevřeno!“ **Děti a vnoučata nám, rodičům a prarodičům, dávají svou blízkostí radost a naději. Pomáhají nám překonat naše omezení.**

Stanislava a Petr Ettlerovi -bm-

TROCHA HUMORU...

V kostele při kázání chce kněz zjistit zbožnost svých farníků: „Povstaňte, chcete-li do nebe!“ Věřící všichni povstali, až na jednoho muže v první lavici. „Vy nechcete do nebe?“ ptá se udiveně kazatel. „Až umřu, tak ano,“ odvětil muž. „Ale vy jste to řekl tak, že jsem si myslel, že se jede hned teď.“

„Dneska jsem si tu pětku, paní učitelko, opravdu nezasloužil.“ „Já vím, Fanoušku, ale horší známky už nemáme.“

Maminka přiběhla rozčilená do obchodu. „Před chvílí jsem poslala kluka pro kilo švestek, a když jsem je převážila, bylo jich jen tři čtvrtě kilo. Máte špatnou váhu.“ „Měla byste si, paní, raději převážít syna.“

(z knihy Nezbedův humor) -oJ-

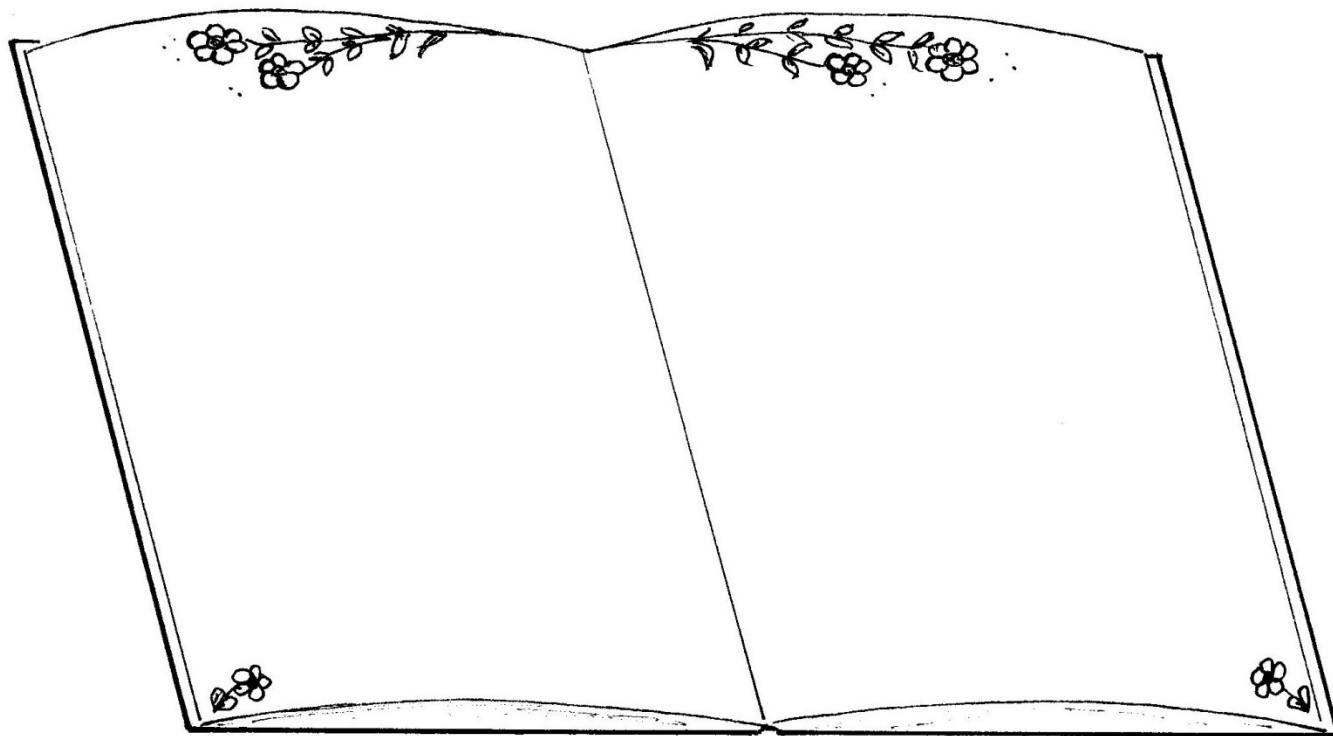
AHOJ DĚTI!

Po prázdninovém odpočinku začne zase školní vyučování. Nezapomeňte poděkovat Pánu za dny volna a vše, co jste prožily. A také za to, že jste se ve zdraví opět shledaly a s čerstvými silami se pouštíte do nového učení. Přesto se ještě trochu poohlédněte za prázdninami a zkuste si vybavit nějakou určitou konkrétní situaci, kdy se vám podařilo jakkoli pomoci někomu, kdo to v dané chvíli potřeboval. Prokazovaly jste v tom okamžiku milosrdenství samotnému Pánu Ježíši, protože slova z Písma svatého jasně říkají, že cokoli učiníme jednomu z jeho nejmenších, Jemu činíme.

Do připraveného obrázku – knihy si to můžete jednoduše namalovat nebo třeba i napsat.

(Otazníček)

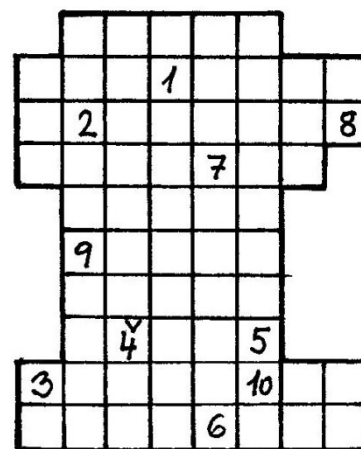

Pro starší:

Prázdniny jsou u konce. Začíná další školní rok. Přinese jistě spoustu nového. Blíží se nám také tradiční pout' na Mariánské Hoře. Až přijdeme slavit narozeniny naší Matky, poděkujme jí za (tajenka). Tajenku vyluštíte následujícím způsobem. Krátký příběh ukrývá v 10 souvětích nebo větách 10 slov, o kterých se dá říci, že všechna patří k pojmu škola. Nalezená slova doplňte do připravených políček. Písmena, která odpovídají číslům, vytvoří tajenku.

Stařec Elkyd žil na samotě už mnoho let. Přesto rád vítal každého hosta a měl pro něho vždy dost času a otevřené srdce. Jednoho dne k němu zavítali dva chlapci. Nechal je u sebe přespát a ráno je pozval na lov.

1. Při odchodu z chaloupky Elkyd povídá jednomu z chlapců: „Zamkni, hanba to nebude. Ne každý člověk, který sem přijde, je dobrý.“
2. Cesta k vodě byla poměrně dlouhá, ale dala se zkrátit. S pomocí provazu přes nevelkou propast Elkyd zvládl vzdálenost nesrovnatelně rychleji. Chlapci žasli.
3. Kolem vody se táhla mokřina a muselo se jít velmi opatrně. Elkyd vysvětloval chlapcům, že mohou v „moku“ žít kolonie nejrůznějších živočichů, aby se pozorně dívali.
4. Hned nato Jáchym zahlédl, jak to v kaluži vedle nich „zabublalo“.
5. Při chůzi za Elkydem si chlapci všimli jedné zajímavosti na jeho opasku – byl to krásný nůž, kymácel se v rytmu starcových kroků a byl jemně vyřezáván.
6. Dalším velkým překvapením byla rybářská síť sešitá z kousků provázků.
7. Chlapci zcela zaujatí sledováním všeho kolem sebe ani nezpozorovali, že se začíná mračit, už kapka za kapkou pomalu dopadá na vodní hladinu...
8. Elkyd se podíval do dále a pak klidně řekl: „Tak ať kape, náladu nám to přece nepokazí.“
9. A než se chlapci nadáli, Elkyd provedl jeden ze svých rybářských mistrovských kousků a už podával kapra Vítkovi.
10. Na zpáteční cestě prozradil Elkyd chlapcům, že je čeká speciální recept – barevný kapr, opis kanadského prastarého receptu.

(EJ)

BIBLICKÉ POSTAVY – ONEZIMOS

Apoštol Jakub ve svém listu vykresluje brilantní obraz nadutého boháče a chudáka, s nímž se jedná zle, a tím připomíná novozákonní postavu ubožáka, který upadl do otroctví. Ten se ale naštěstí setkal se svatým Pavlem. Jeho jméno Onezimos znamená řecky „užitečný“ neboli „k užítku“, tedy zejména pro své pány, ale jistě ne pro sebe samého. Uvidíme, jak si svatý Pavel s jeho jménem pohrál.

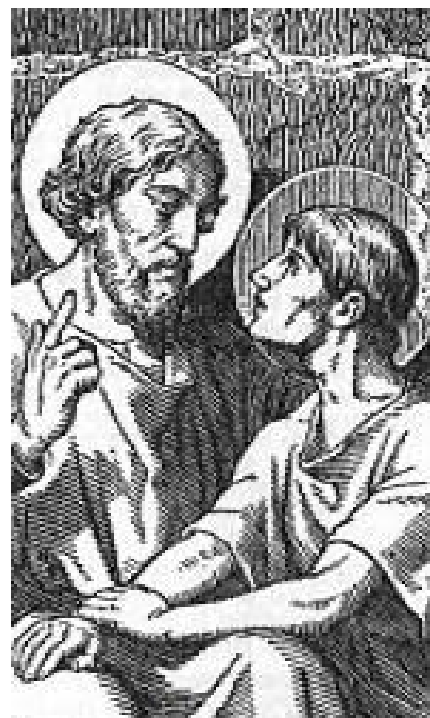
Jeho příběh můžeme oživit prostřednictvím posledního, velmi emotivního listu, který Pavel, již „stařec v okovech“, napsal Filemonovi, bohatému a štědrému příteli, „spolupracovníku“ při zvěstování evangelia, v jehož domě se nacházela komunita křesťanů; nevíme však, ve kterém městě to bylo. Pavel k němu vznesl nečekanou prosbu, která přivedla na scénu právě našeho Onezima. Apoštol během svého věznění – snad na počátku šedesátých let v domácím vězení v Římě (Sk 28, 30-31) – potkal, poučil a pro křesťanskou víru „zrodil“, tedy pokřtil, jednoho otroka. Tím byl právě Onezimos, který uprchl z domu svého pána Filemona, přítele, jemuž pak Pavel napsal dopis, aby mu jeho otroka doporučil.

Podle římského práva uprchlý otrok velmi riskoval – jakmile by byl zadržen, vrátili by jej jeho vlastníkovi a ten by rozhodl o jeho dalším osudu zcela podle vlastního uvážení; mohl jej i popravit. Proto Pavel svému příteli Filemonovi napsal a přednesl mu svou prosbu: ta je osvěcena novým pohledem na společnost, který chtělo křesťanství zavést do sociálních vztahů. Začal právě slovy, která si pohrávají s významem Onezimova jména „užitečný“: „Dříve ti byl neužitečný, ale od nynějška ti bude skutečně užitečný, jako se stal užitečným i mně.“ Pak jej představuje příteli jako snad nejdražší osobu: „Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce“ (doslova moje vnitřnosti).

Pavel pokračoval ve svém listu stále důraznějším tónem: „Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám... Ano bratře, já čekám, že mi křesťansky splníš mou prosbu. Potěš duchovně mé srdce!“

Za pozornost stojí vzrušený styl, s nímž Pavel svou prosbu pronesl, a pochopení, které měl pro toho nešťastníka, jenž však byl obšťastněn tím, že se stal křesťanem, když potkal tak významného Kristova svědka. Apoštol si je jist Filemonovou poddajností: „Vím, že uděláš ještě více, než oč tě žádám.“ Pavel dokonce přidal ironickou špičku: „Jestliže tě v něčem poškodil nebo je ti něco dlužen, vlož to jako pohledávku na můj účet. Já, Pavel, dávám na to vlastnoruční podpis: já ti to zaplatím. Nechci ti přitom říkat, že ty jsi mi dlužen více: sám sebe.“ Je dojemné, že posledním dochovaným písemným dokladem svatého Pavla je toto milé „doporučení“ ve prospěch otroka Onezima.

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

Pavol a Onezim

PODĚKOVÁNÍ ZA „KRABÍČKOVOU SBÍRKU“ PRO MISIE ZA ROK 2014/2015

Od první neděle adventní 2014 do konce května 2015 se uskutečnila ve farním kostele již 18. misijní „krabičková sbírka“. V krabičkách umístěných na stolcích u vchodů do kostela se sešlo mnoho věcí a pomůcek, které byly odeslány oblastní Charitě sv. Anežky v Otrokovicích.

Na penězích se vybralo 235,- Kč, z toho bylo odesláno 150,- Kč Nadaci Likvidace Lepry Praha, ostatní peníze byly použity na poštovné za složenku a balík.

Charitě sv. Anežky České v Otrokovicích bylo odesláno:

28 optických brýlí, 8 párů optických skel, 12 pouzder na brýle, 3 sluneční brýle, 1 krabice od bot vystřižených známek, 1 obálka telefonních karet, 1 obálka kalendářků (kartičky), 4 náramkové hodinky (2 nefunkční hodinky vyhozeny), 1 sáček knoflíků, 1 kus modré látky s puntíky, 1 krabička čistých pohledů, 1 peněženka, 1 sáček drobných hraček, 1 sáček tužek, propisovaček a pastelek, 3 růžence a několik klubíček vlny.

Vše, co se podařilo sesbírat a poslat prostřednictvím charity pro misie, pomůže těm, kteří trpí nemocemi, zmírní bídu a bude podporovat vzdělanost a víru u našich vzdálených bratří a sester v rozvojových zemích. Pamatujte, prosím, na ně také v modlitbách.

Vám všem, kteří jste podpořili tuto sbírku, ať hmotně, finančně, modlitbou nebo osobní obětí, patří upřímný dík „Pán Bůh Vám zaplatí!“ za lásku a milosrdenství, které projevujete tímto způsobem! Ještě jednou vám osobně, upřímně děkuji.

Za org. Vladimír Jansa

POZVÁNÍ

„Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočiňte“

Nabídka pro všechny muže na podzimní Víkend pro chlapy, který by se měl uskutečnit na Hoře Matky Boží v Králíkách ve dnech 20. - 22. listopadu 2015. Duchovní program zajišťuje P. Karel Moravec.

Občerstvení zajistí, informace podá a na setkání se těší Honza Moravec

Zájemci, ať se prosím přihlásí do 13. 11. 2015. Tel: 773 566 433, e-mail: strejda.jenicek@seznam.cz

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Září 2015			Říjen 2015		
23. neděle v mezidobí	7.30	Vašíčkovi 349	27. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkoví st. 180 HČ
	16.00	Jurenkovi 160		16.00	Formánkovi 83
24. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkoví MH	28. neděle v mezidobí	7.30	p. Filáček 332
25. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197		16.00	Faltusovi 128
	16.00	Málkovi HČ 77	29. neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 203
26. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkovi 341		16.00	Málkovi 180
	16.00	Kunertovi 458	30. neděle v mezidobí	7.30	Mullerovi 177
				16.00	Kužilkovi 202 HČ

Návštěva starších a nemocných farníků:

Ve středu 2. 9. 2015 ve Verměřovicích a v Petrovicích. Ve čtvrtek 3. 9. a v pátek 4. 9. v Dolní Čermné.

Příležitost ke svatě zpovědi

Dolní Čermná	středa 2. 9.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 3. 9.	17:30 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 4. 9.	17:00 – 18:55 h.	
	neděle	7:00 – 7:25 h.	
	ostatní dny	30 minut přede mší svatou	
Petrovice	sobota 5. 9.	po večerní mši svaté	P. Milan Romportl z Borové u Poličky a P. Josef Roušar
Mariánská Hora	neděle 13. 9. POUŤ	7:00 – 12:00, 14:00 – 17:00 h.	

Byli pokřtěni a stali se Božími dětmi

v kostele v Dolní Čermné

28. 6. 2015

Rostislav Soják

z Horní Čermné

v kostele na Mariánské Hoře

28. 6. 2015

Klára Šebrlová

z Dolní Čermné

Církevní manželství uzavřeli:

na Mariánské Hoře 8. 8. 2015

Jana Hubálková z Letohradu a Vojtěch Šmída z Nového Města nad Metují

Křesťanský jsme se rozloučili

v kostele v Dolní Čermné

1. 7. 2015

s paní Boženou Bednářovou

z Dolní Čermné

v kostele v Dolní Čermné

8. 7. 2015

s panem Karlem Štěpánkem

z Dolní Čermné

v kostele ve Verměřovicích

25. 7. 2015

s paní Růžnou Horákovou

z Verměřovic

O pouti na Mariánské Hoře v neděli 13. 9. 2015 na každou mši svatou pojede autobus.

Odjezdy autobusu z Verměřovic od kostela: 6:45 h., 9:15 h. a 14:30 h.

Odjezdy autobusu z Mariánské Hory: 8:30 h., 12:30 h. a odpoledne až po skončení novokněžského požehnání.

Výuka náboženství

Výuku v základních školách a na faře pro mladší studenty zahájíme v týdnu od 21. září 2015.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
neděle 30. srpna 2015
36. a 37. týden / 2015

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 31. 8.	22. týdne v mezidobí		
úterý 1. 9.	22. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Petra Mareše, jeho živou rodinu a rodiče z obojí strany
středa 2. 9.	22. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Zorku
čtvrtek 3. 9.	Sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích
pátek 4. 9.	První pátek zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	17:00 19:00	výstav <i>Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Martu Bednářovou, rodiče, sourozence a synovce
sobota 5. 9.	První sobota zasvěcená úctě Neposkvrněn. Srdce P. Marie	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Jaroslava Bednáře a rodinu Bednářovu a Lenochovu mše sv. v Petrovicích - za Boženu Bednářovou, manžela a Ludmilu Junkovou
NEDĚLE 6. září	23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Hrdinovou a vnučku Marušku mše sv. ve Verměřovicích - za Karla a Marii Moravcovy mše svatá na Mariánské Hoře - za Marii a Františka Neugebauerovy
pondělí 7. 9.	Sv. Melichara Grodeckého		
úterý 8. 9.	Svátek Narození Panny Marie	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
středa 9. 9.	23. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Vávrovu a Cejnarovu
čtvrtek 10. 9.	23. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
pátek 11. 9.	23. týdne v mezidobí	18:30 19:00	výstav <i>Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - na prosbu k Duchu Svatému za dar víry
sobota 12. 9.	Jména Panny Marie	19:00 20:00 21:30	POUŤ NA MARIÁNSKÉ HOŘE mše sv. v kostele (P. Jan Paseka) - za požehnání pro všechny mladé lidi modlitba křížové cesty venku společná adorace v kostele, ve 22:30 h. kostel se zavírá
NEDĚLE 13. září	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ V kostele Narození Panny Marie na Mariánské Hoře slavíme poutní slavnost.	7:30 10:00 15:00 16:00	mše sv. v kostele - za poutníky (P. Milan Romportl) mše sv. v areálu - za poutníky (P. Josef Roušar) modlitba křížové cesty v kostele mše svatá v areálu (novokněz P. Jiří Jakoubek) - za rodinu Hrdinovu a Macháčkovu a Duškovu Po mši svaté udílení novokněžského požehnání.

POUTNÍK, ZÁŘÍ 2015

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 13. září 2015, Poutník vyjde 27. září 2015

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová, Z. Ježek

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.